

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 493. Gelasii Pap. Annus 2. Anastasii Imp. 3. Theodorici
Reg. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Trilugium Græc tantummodo publicè concinatur; qui laudabilis vius hæc tunc in detestationem antiquæ blasphemie perferatur.

XLII. Hoc eodem anno, qui secundus est Imperatoris Anastasij, ceptum esse bellum Mauricum, auctor est Marcellinus, qui & sexennio illud perdurasse tradit, quo quæniò verò Theodorus Lector. Cum ex rebus istis exordio prosperè succedentibus Anastasius insolentior factus, pœnitens se dedidit fidei Catholicae professione; Euphemio, eandem ab eo restitui sibi coëgit: id quidem ipse, Theodorus affirmat, & Cedrenus hoc anno eius Imperij secundò accidisse testatur. Quoniam autem colore id Anastasius egisse dicatur, audi Euagrium rem gestam referentem (ve puro) ab Eurychiano historico Zacharia, à quo & alia plura se de promissione fatetur: iste (inquit) Anastasius pacis studiosus cum in Republicam, tunc maxime in Ecclesia administratione nihil omnino rerum novarum moliri voluit: immò verò modò omnibus elaboravit, ut tum Ecclesia sanctissima ab omni tumultu & perturbatione vacaret, tum omnes, qui ipsi parebant Imperio, summâ tranquillitate fruerentur, omni contentione & discordiâ ex rebus tam Ecclesiasticis, quam civilibus personis sublata.

XLIII. Quod autem ad Concilium Chalcedonense, attinet: illud in temporis neque palam in Ecclesia sanctissima predicatum fuit, neque ab omnibus receptum. Nam singuli Ecclesiarum Præsides arbitrati suo in ea egerunt. Atque ut nonnulli decreta in eo Concilio edita firmè & constanter adheferunt, & ne subitam quidem de rebus ab eo definitis remittere, immò nec litera mutationem admittere voluerunt; quin etiam ab illis, qui eiusdem decreta repudiabant, magna cum animi confidentia resugerunt, recusantes penitus cum eis communicare: sic alij non solum illud Concilium & eius decreta resecrunt, verum etiam tum illud, tum Leonis de fidei decisionem damnarunt anathemate. Alij verò epistolam Zenonis de concordia mordacitè tenent; idque cum inter se, verum vna, an duo sint in Christo nature, graviter disiderent. Ac pars eorum salubriter arum compositione decipi sunt; pars ad pacem se magis inclinârunt: vsque adeo, ut omnes Ecclesie in separatas factiones divididerunt. & earum Præsides inter se ipsos minime communicare vellent. Vnde plurima dissensionis tum in Oriente, tum in Occidente, tum in Libya orta sunt; diuisi Episcopi Orientis nequid cum Episcopis Occidentis, neque cum Episcopis Libya, neque ipsi vicisim cum Orientalibus in gratiam reduci poterant: sed res ad maiorem absurditatem in dies prolapsa est: quippe Antistes Orientis nec secum ipsi communicare voluerunt, nec Europa præterea & Libya Episcopi, nedum cum exteris.

XLIV. Cuiusnam ergo hæresis Anastasius sectator fuit? Acephalorum fuisse se dicit hæreticum, habent Acta Theodosij Cœnobitarum: affirmant id ipsum Cedrenus & alij: fuerunt autem, qui dixerunt eum secta fuisse Manichæum, ut potè Manichæa matre natum. Leonius verò ait, Anastasium ex numero illorum hæreticorum fuisse, qui ob id, quod neutri datam aduertantium sibi partium inhærent, nominari sunt Hæstantes: qui & ipsi, quod capite carerent, cephalis dicti esse reperiantur. De eiusmodi Hæstantibus cum Leonius agit, hæc ait: Age de argumentis quoque nonnullis, quæ omnes illi Hæstantes obijciunt Ecclesie, pauca disseram. & inferius: Primum est, Synodum Chalcedonensem non esse recipiendam, quod ei homines inconspicentes & sibi ipsi dissimiles interfuerint: nimirum eos & Eurychetem ab officio remouisse Byzantij, & Ephesum profectis Eurychetem vna cum Dioscoro rece-

psisse, recedo Flavianus, tursum post hæc constituta tuba: Alterum argumentum est, quod hæc habita Chalcedone Synodus (vri de ipsi Actis intelligi potest) dixisse videtur, Dioscorum non propter fidem abdicatum esse. Reliqua igitur sententia Dioscorus, & male Synodus eum abdicat. Talem Synodum quo pacto nos probare possimus? Consultato & hoc falso ipsorum prætextu, ostendens eam fuisse tantum vnius Anatolij Episcopi Constantinopolitani sententiam, cum ibi dixit: Non propter fidem depositus est Dioscorus, sed quia fecit excommunicationem sibi. Leonius, & alij aduersus eos inductis, pergit ipse Leonius: Alterum dubium est, cur Synodus desinationem illam repudiaverit, quæ continetur verbum istud, Ex duabus naturis, cum tamen sanctus ille vir Cyrillus sursum deorsum, ex duabus naturis dicat. Sed & his penitus consultatis, addit, hæc dicens:

Quarta difficultas est (secunda enim in duo diuiditur) quod homines sectarios, nempe hæreticos, Synodus Chalcedonensis receperit, Theodorus ymo scilicet & them. & postquam hæc refellit, adiungit: Rursus obijciunt: Cur Synodus ab ea, Theodoro videlicet, non postulalset, ut sua scripta, quæ aduersus duodecim beati Cyrilli capitula composuerat, anathematizaret? Erant hæc obiectiones Hæstantium aduersus Chalcedonense Concilium, quas omnes idem Leonius perspicillè dissoluit: quem consulant, quibus ea visa sunt alicuius esse momenti: cum alioqui idem Hæstantes cum Eurychianis eos redarguerent, qui duas assererent in Christo naturas, quos idem Leonius egregie confutat. Sed hæc actis ad Hæstantium errores, quibus sub pacis nomine quasi neutri partium veller hæere Anastasius Imperator inhærens, ab Euphemio palam quidem fidei suæ professionem, quæ probat Chalcedonense Concilium, reddi sibi vult.

Itane Principis vera prudentia, & non potius ea, quam mortem Apostolus nominat? Hæc Anastasius vnius recessit Catholica fidei, quam si asseruisset ut alij Imperatores, citò Ecclesie pacem restitueret potuisset. Stulte enim in medullis se constituens, tantam abfuit, ut exulem diu pacem Ecclesie redderet, ut ex discordijs nouas discordias propagaret, omniaque vbique miscuerit turbis, atque dissensionibus agitaret. Sed quid accidit? Cum sic multiplicarentur in Oriente aduersarij Chalcedonensis Concilij, qui vnius eius patrocinium susceperat Euphemius Constantinopolitanus Episcopus ab Orthodoxis compluribus colebatur, licet extorris esset à communicatione Apostolicæ sedis: Etenim non communicare cum Euphemio, planè videbatur ijs, qui erant in Oriente, id ipsum esse aduersarij Concilio Chalcedonensi, cuius erat ipse protector: sicq; veluti contingere solet in nocturno conspectu, nec qui erant amici ab aduersarijs facile dignoscere solebant, accidebatque omnes inter se iniquo commiseri, cum inimicis interdum se iungerent Orthodoxi putantes eos verè esse Catholicae fidei defensores. Hæc ita hoc anno se habuere: & illa quæ nem dicemus inferius suis locis.

IESV CHRISTI ANNO 493.

GELASII PAP. ANASTASII IMP. 3. ANNO 2. THEODORICI REG. 1.

QUADRINGENTESIMVS nonagesimustertius Christi annus Consulatu Albini in Fastis Cassiodori reperitur adscriptus, apud Marcellinum verò collega Eusebii additur. Porro in veteribus Latinis monumentis vnius ponitur Consul Albinus, idemque Iunior in scriptis, quod alter Albinus Maior gesserit Consulatum anno Domini quadringentesimo quadragesimo quarto vna cum Theodosio Imperatore. De hoc autem Iunior Albino mentio est in titulo sepulture ad ostium cryptæ ad S. Iuuenalis Narnie posito verbis istis:

HIC QUIESCIT PANCRATIUS EPISCOPVS. FIL. PANCRATII EPISCOPI, FRATER HER-

XLII. BELIUM MAURICII. THEOD. LECT. COL. LIB. 2.

XLIII. QUOD ANASTASII PACIS STILIOSUS CUM IN REPUBLICAM, TUNC MAXIME IN ECCLESIA ADMINISTRATIONE NIL OMNINO RERUM NOVARUM MOLIRI VOLUIT.

XLIV. CUIUSNAM ERGO HÆRESIS ANASTASII SECTATOR FUIT? ACEPHALORUM FUISSE SE DICIT HÆRETICUM, HABENT ACTA THEODOSII CŒNOBITARUM: AFFIRMANT ID IPSUM CEDRENIUS & ALII: FUERUNT AUTEM, QUI DIXERUNT EUM SECTA FUISSE MANICHÆUM, UT POTÈ MANICHÆA MATRE NATUM.

XLIII. QUAS RES CUM ANASTASII IMPERATOR ANIMADVERTERET, EPISCOPOS, SIBI EOS: NON REBUS SUDENTES, AUT QUENIQUAM PRÆTER CONSUETUDINEM ILLORUM LOCORUM, IN QUIBUS STATIM DEGERANT, CONCILIUM CHALCEDONENSE PREDICANTEM, AUT IDEM IPSUM DAMNANTEM QUATRO BEATE COMPERIT, EXTURBAUIT.

XLIV. CUIUSNAM ERGO HÆRESIS ANASTASII SECTATOR FUIT? ACEPHALORUM FUISSE SE DICIT HÆRETICUM, HABENT ACTA THEODOSII CŒNOBITARUM: AFFIRMANT ID IPSUM CEDRENIUS & ALII: FUERUNT AUTEM, QUI DIXERUNT EUM SECTA FUISSE MANICHÆUM, UT POTÈ MANICHÆA MATRE NATUM.

XLIV. CUIUSNAM ERGO HÆRESIS ANASTASII SECTATOR FUIT? ACEPHALORUM FUISSE SE DICIT HÆRETICUM, HABENT ACTA THEODOSII CŒNOBITARUM: AFFIRMANT ID IPSUM CEDRENIUS & ALII: FUERUNT AUTEM, QUI DIXERUNT EUM SECTA FUISSE MANICHÆUM, UT POTÈ MANICHÆA MATRE NATUM.

PRÆT. XVI.

XLV.

XLVI.

CVA. CATHOLICI CO. M. V. N. I. C. A. R. E. N. T. CVM IV. P. H. I. S. I. O.

C. VII. EPISC. DEPOSITVS III. N. OCTOB. CONS. ALBINI IVNIORIS.

ita ibi. Sed quod audis Pantratiu Episcopum filium Pantrati Episcopi: memoria repete, quae superius dicta sunt ex S. Hieronymo aduersus Iovinianum, pristino more fuisse receptum, ut coniugati frequenter ad Episcopatum postularentur, ea tamen lege, ut a coniuge abstinerent.

II.

a Procop. de bello Goth. li. 1. ODOACER OCCIDITVR. REGNAT THEODOR. RIGVS.

Quod autem ad res gestas pertinet: Hoc anno (inquit Calliodorus) Deminus noster Rex Theodoricus Rauennam ingressus, Odoacrem molientem sibi infidias intrerunt. Quomodo autem id acciderit, Procopius breuiter ita narrat: Theodoricus vero in Rauenna obsidione cum annis iam tertium contriuisset, Gothi, ipsi dicitur hanc obsidendo, radio ac molestis afficerentur. & Odoacris insuper milites necessarium rerum vigerentur inopia: conuentum adiuuicem est Rauenna Antistitu interuentu pacificanti) Theodoricus, Odoacrem, equi ac simili sorte ea in urbe ut vincerent, pariterq. potirentur in erro. Quibus conditionibus aliquandiu viring. seruati, Theodoricus per causam, quod in se machinatus infidias esset, Odoacrem ad epulas fraudulenter vocatum cum occidisset, barbaris sibi & hostibus conciliatis, qui reliqua fuerant; Gothorum solus & Italicensium imperium tenuit: Romanis tamen Imperatoris nec infoniam quideh. Cae nomen sibi desumpsit, sed quoad vixit, Rex est appellatus, quo nomine suos barbari nuncupant duces. huc de extincto Odoacre & Theodorici regno Italia adepto Procopius. Sed praetermissis: huc fuisse proditorie acta Calliodorus atq; Iordanus: ille, quia in gratiam Theodorici, cui erat ab epistolis, cuncta disponderet: iste, quia suorum Gothorum scriberet historiam.

III.

Quod vero ad Odoacrem Regem pertinet: plane illi accidit, quod a sancto Seuerino Noricorum Apostolo fuerat praenunciatum verbis illis: Odoacer integer erit inter tredecim & quatuordecim annos. nam reliquis quibus superuixit annis vsque ad decimumseptimum, haud integer fuit: siquidem saepe victus & obsessus triennio Rauennae detentus est. Theodoricus autem Rex vna cum Rauenna integra potitus Italia, daturno bello fatigatus, ad stabilendum adeptum regnum pacem optat: quam inire in primis cum Anastasio Imp. cupiens, duos ad eum mittit legatos cum literis, cum ipse aliis saepe (vt isdem testatur) ab eodem Imperatore ante accepisset. Theodorici autem epistola sic se habet b:

b Calliod. Epist. 1.

Anastasio Imperatori Theodoricus Rex.

IV.

THEODORICVS A CAEM QVARI AB IMP. DECORA

Oportet nos, clementissime Imperator, pacem querere, qui causas iracundiae noscitur non habere: quando ille moribus obnoxius iam teneret, qui ad iusta deprehenditur imparatus. Omnis quippe regno desiderabilis debet esse tranquillitas, in qua & populi proficiunt, & vtilitas gentium custoditur: haec est enim bonarum artium deuota mater: haec mortalium genus reparabilis successione multiplicans, facultates protegit, mores excolit, & tantum rerum ignarus agnoscitur, qui eam minime quae se sentitur. Et id est, possimè Princeps, potentia vestra conuenit & honori, vt concordiam vestram querere debeamus, cuius adhuc amore proficimus. Vos enim estis regnorum omnium pulcherrimum decus, vos totius Orbis salutaris asilium, quod ceteri dominantes iure suspiciunt, quasi in vobis singulare aliquid inesse cognoscunt: nos maxime, qui diuino auxilio in Republica vestra curam didicimus, quem admodum Romanis aequaliter imperare possumus. Regnum vestrum, imitatio vestra, forma est boni propositi, vnicui exemplar Imperij: qui quantum vos sequimur, tantum gentes alias antecimus. Iterum mihi frequenter, vt diligam Senatorem, leges Principum gratanter amplectar, vt cuncta Italia membra componam. Quomodo potestis aliquid angusta pace diuidere, quem non optatis à vestris moribus discrepare? Admittit etiam veneranda Romana vrbis affectio, à qua segregari nequeunt, qui se neminis vinitate tuncerrunt.

V.

Proinde illum atq; illum (reticuit Calliodorus nomina legatorum) legationis officio ad serenissimam pietatem vestram credidimus destinandos: vt sinceritas pacis, quae causis emergentibus cognoscitur fuisse vitiosa, detectis conditionibus, in sua deinceps firmitate restituta permaneat: quia pati vos non credimus, nec vrasq; Republicas, & vnam saepe vnam corpus sub au-

quis Principibus fuisse declaratur, aliquid discordiae permanere, quas non solum oportet inter se orio: dilectione coniungi, verum etiam decet mutui viribus adiuuari. Romani regi vnum velle, vna semper opinio sit. Quicquid & nos possumus, vestri praetoni apostolice. Quapropter salutationis honorificentiam praefertentes, pronam mentem deposimus, ne suspensati à nobis mansuetudinis vestrae gloriosissimam charitatem, quam ego sperare debui, etiam fatigari videretur debere posse concedi. Cetera vero per latorem praetoni pietatis vestrae & verbo suggerenda commisitimus, vt nec epistolari sermone recideret extensor, nec aliquid pro vtilitatibus nostris praetermississe videretur. hactenus Theodoricus ad Anastasium Imperatorem. Porro missam hanc fuisse legationem post pacem vndiq; res vltimo anni huius tempore, persuadet, quod Gelasius Kalendis Nouembris ad Episcopos Piceni provinciae scribens, ad illam ferme diem tumultus bellicos perdurasse testetur.

Quam autem fuerint duo hi à Rege missi legati Constantinopolim, licet suppresserit Calliodorus silentio, ex literis tamen Gelasii Papae possumus intelligere, alterum ipsorum fuisse Faustum Magistrum Officiorum, cui idem Pontifex Communitorium dedit, vt paulo post dicturi sumus; alterum vero fuisse Ireneum, ex literis eiusdem Pontificis ad Anastasium Imperatorem postea datis apparet: nam in eius epistolae exordio de ambobus missis legatis, isdemq; reueris, haec habet: Famili pietatis vestrae, Gly mei, Faustus Magister, & Ireneus, viri illustres, atque eorum comites publica legatione fungentes, ad Urbem reuersi, &c. quam hic Gelasius dicit publicam legationem, in Communitorio ad Faustum regiam legationem appellat: vt non sit dubium, de legatione missa à Theodorico debere intelligi. Ceterum quod ad eundem legationis effectum pertinet, factus est voti compos Theodoricus, vt ab Anastasio Imperatore pacem perfacile obtinere, vt ipse qui (vt dictum est) auro etiam ab hostibus eam redimere consueverit: sed etsi bellicosissimus quoque fuisset, ratio temporis exigebat, vt implicito ipsi periculossimo haerico bello, pacem non dandi tantum, sed petendi onus incurreret.

Ad stabilendum quoque sibi Italiae regnum eundem Theodoricum legationem misisse constat ad Clodoveum Francorum Regem, eiusque filiam Audestemam in matrimonium dari sibi postulasse: quod ille gratè concessit, ante cuius connubium ex concubina adhuc in Maesia positus duas Theodorici genuerat filias, quarum alteram nuptui tradidit Alarico Wisigothorum Regi, alteram vero Regi Burgundionum in Gallia regnantibus. Iam vero & antequam obtinuisset penitus, occidissetque Odoacrem, cum Wandolorum Regem in Africa regnante pace sibi conciliasse, superius dictum est. Sicigitur cum omnium in Europa regnantium Principum foedere Italiae regnum pacatum sibi reddidisset, atque tranquillum: hinc factum est, vt rebus politicis moderandis animum penitus ad dixerit, vsus Romanis magistratibus, de civibus omnibus ac potissimum Senatoribus benemerenti solitus. In primis vero Aurelium Calliodorum Senatorem virum illustrem ac doctum auxit dignitate Patriciatus, de qua eadem collata dignitate extant eiusdem Theodorici literae cum ad ipsum Calliodorum, tum ad Senatorem datae, in quibus magistratus tum ab ipso, tum à maioribus eius bene perfuncti honorifica mentio habetur. retinuit eam apud se, cuius consilio regnum moderari consuevit, & leges sancire populis, vsus etiam eius ministerio in conscribendis ad diuersos epistolis, ex quibus ipsius Calliodori libri Variarum confecti sunt. At de his satis: reliqua vero de ipso annis singulis pro tempore rationem promemus. Iam ad res Ecclesiasticas reuocemus rationem.

Decretà, quam diximus, à Theodorico Rege ad Anastasium Imperatorem legatione, alteri legatorum Faustulo Magistro Gelasius Papa causam commendat, quae vertebatur cum Euphemio Episcopo Constantinopolitano à Catholica communione diuiso: vt si posset, quod iustum esset, ei persuaderet, nempe vt Ecclesiae Romanae aequi iustionibus parens, eiusdem consequi mereretur communicationem frustra hactenus expectam. Huius autem

VI. PAVITVS ET TRINAVELLE SATI.

VII. c. tota de reb. Goth. THEODORICVS PACEM CVM OMNIBVS REGIBVS STRI CONCLIAV.

VIII. GELASIO PP. OCCASIO DATA COMMUNITORIIS SCRIBENDI.

IX. CASIODORO COLLATA PATRICIATVS DIGNITAS. d. Casiod. Par. lib. 1. Epist. 14.

X. GELASIO PP. OCCASIO DATA COMMUNITORIIS SCRIBENDI.

XI. GELASIO PP. OCCASIO DATA COMMUNITORIIS SCRIBENDI.

XII. GELASIO PP. OCCASIO DATA COMMUNITORIIS SCRIBENDI.

delegandi Faustio negotij ea potissimum ratio intercessit, quod acceptis a Gelasio anno superiore datis literis Euphemium Patriarcha, tantum ab iis, ut illis pro consequenda communione Romani Pontificis acquiesceret, ut etiam animo oblationis retiens, non solum Acacii nomen a sacris tabulis minime demperit, sed & eius defendendi suscepit patrocinium immo & eod. demerenti progressus fuerit, ut inops collig, quid aliud faceret nescius, ipsam Apolliticam sedem ad iudicium vocare in animum duxerit, & iactavit praeferre haec alia plura ab eisdem haereticis & schismaticis contra Apolliticam sedem effuturi solita. His accessit, quod ab eo & alijs Orientalibus ac concitantam Anastasij Imperatoris invidiam & odium aduersus Rumanum Pontificem, in vulgus sparsum fuerit, ipsam Athanasium ab Episcopo vrbis R. Roma non recipi, neque a Senatu Romano: cuius rei causa ipse Imperator commotus est.

QUARELLA AD VESTIBULUM

IX. Ne igitur horum occasione Romana Ecclesia in discrimen adduceretur, at dataq; inter duos haereticos Principes Anastasium & Theodoricum diuisionibus angustis premeretur: viro pio Faustio magistro alteri legatorum tanta molis negotium credidit, ut cum esset Constanti-nopoli, obiecta diluere, retractata demergeret, atque sequeretur pacis exitus, Orientalis Ecclesiae cum Occidentali conciliator accederet. Profectus est Faustus, nauiterque negotium suscepit peregrin, sed non ex sententia ut cry in optatis absoluit, retragant Euphemio, & maiora rixarum fomenta miscuit. Quae de omnibus, quae transacta erant cum ipso, datis ad Gelasium literis, eum reddidit certiore. Quibus acceptis, Gelasius ad eum rescripsit aduersus aduersariorum calumnias defensionem, quae postea eidem Faustus ad aduersarij obiecta resellere. Extat ipsa quidem Commonitorij nomine nuncupata, quod scilicet cum Gelasio admoneret, quoniam modo petulantiam calumniantium retundere valide posset. est vero etiam argumenti tractatio, qua eorum gestarum series aperitur, & illorum resellantur obiectioes, digna vtique, quam perlegas, & exacte consideres; cuius hic est titulus:

X. Beatissimi Gelasij Pape Commonitorium ad Faustum Magistrum singentem legationis officio Constantinopoli, quod quidem tunc scriptum videtur, cum ad literas ipsius Fausti Gelasius respondit, cum ad eum ille scripsisset de Graecorum animo obiecta: epistola autem ita habet:

Ego quoque mentis precipi, Graecorum in sua oblatione mansurum, nec cui vellet imperatum videri potest, quod est ante praecognitum. Quapropter non iam propter religionis causas student dispositionibus publicis obuiare, sed potius per occasionem legationis regia Catholicam fidem moluntur enertere, & tali commento nituntur sperata praesare. Quis sibi vult autem, quid dixerit Imperator, a nobis se in religione damnatum, cum super hac parte & decessor meus non solum minime nomen eius attingit, sed in super quando principia adeptus regis potestatis exercuit, in eius scriptis Imperij promotione gaudere, & ego illa ipsius vniquam scripta percipiens, honorificis vt nobis (cum literis salutare curauerim): Dilectores mei sacerdotes, qui praecaricatoribus se communiuissent, propria voce confisi sunt, a communione Apostolica submouerunt. Si isti (Imperatoris scilicet) placet se miscere damnato, nobis non potest impitari: si ab eis velit discedere, tanto magis a nobis non potest esse damnatus, sed potius ad gratiam suorum communionis admittitur, haec quod ad exculationem Pontificum pertinet: sed quod nec recepisse a Senatu, vt haereticum, esset eiusdem Imperatoris Anastasij querela; haec ad ipsius Senatibus exculationem idem Gelasius subdit in eodem ad Faustum Commonitorio:

XI. Ad Senatum vero pertinet Romanum, vt memor fidei, quam a parentibus se suscepisse meminit, contagia vitae communionis exterius, ne a communione huius sedis Apostolica (quod absit) reddatur externus. Veniam sibi dari proponunt. Legatur ex quo est religio Christiana, vt certe datur exemplum in Ecclesia Dei, a quibuslibet Pontificibus, ab ipse Apostoli, ab ipso deniq; Salvatore veniam nisi corrigentibus se fuisse concessam. Audium autem ab eodem legatur omnino, nec dicitur, quod eorum voce deponitur: Dato nobis veniam, dum tamen nos in errore duremus.

XII. Id quoq; pariter ostendunt, qui non in canonibus nituntur opponere.

Anat. Eccl. T. om. 6.

re: quibus hoc canonibus, quibus regula, qua lectioe, quoniam docu-mento suo a maioribus nostris, sine ab ipse Apostoli (quos potiores merito fuisse, non dubium est) seu ab ipse Domino Salvatore, qui indicaturum creditur viuis & mortuis, sine factum est vniquam, vel faciendum esse mandatur. Mortuos suscipisse legitur Christum: in errire mortuis absoluisse, non legitur. Et qui certe hoc faciendi solus habuit potestatem, beato Petro princeps dicitur mandat Apostolo: Quae ligaueris super terram, ligata erunt & in caelo, & qua solueris super terram, soluta erunt & in caelo. Super terram, inquit. Nam in hac ligatione desinitum nusquam dicitur absolui. Quod ergo nunquam factum est, vel mente concipere formidamus, scientes in diuino iudicio non posse penitus excusari. haec dicitur Gelasius, quod pertinet Orientales Acacii communicatores, dari illi veniam, quod in Romanum Pontificem deliquisset, a quo fierat excommunicatus: quod nisi fieret, comminarentur se penitus a Romana Ecclesia discessuros. At haec quidem ipse Gelasius ita respondit:

Si autem, quod nunc praetendunt, a Romana Ecclesia se sunt dis-uisari, id tam dulcum fecisse monstratur. Euphemium vero miror, si ignorantiis sedem ipse non perficit, qui dicit Acacium ab vno non potuisse comminari. Ita ne non perficit, secundum formam Synodi Chalcedonenis Acacium fuisse damnatum: nec nouit eam, aut se nullo die soluit? in qua vtiq; per numerosam sententiam sacerdotum erroris huius auctores constat fuisse damnatos, sicut in vniquamque haeresi a principio Christianae religionis & factum fuisse, & fieri, manifesta verum ratione monstratur, decessoribus meum executores fuisse veteris constituti, non noua constitutionis auctores. Quod non solum Praesuli Apostolico sacere licet, sed cuiuscumque Pontifici, vt quolibet & quolibet locum, secundum regulam haeresis ipsius ante damnata a Catholica communione dis-uerant. Acacius quippe non fuit noui vel proprium erroris, vt in eum noua scita prodirent, sed alieno sacrosi sua communione se miscuit. Itaque necesse est, vt in eam incidere in ista lane sententiam, quam cum suis successoribus per communiam Synodalem susceperat auctor erroris.

Nobis opponunt canones, dum nesciunt quid loquantur: contra quos hoc ipse venire se produnt, quod prima sedis sacra reitay, suadenti parere fugiunt. Ipsi sunt canones, qui appellationes totius Ecclesiae ad huius sedis examen voluere deferri: ab ipsa vero nusquam prorsus appellari debere, sanxerunt: Apter hoc illam de tota Ecclesia iudicare, ipsam ad nullum committere iudicium: Nec de eius vniquam praeciperunt iudicio indicari, sententiamq; illius confirmari non oportere dissolui, cuius potius decreta sequenda mandarent.

In hac ipsa causa Timotheus Alexandrinus, & Petrus Antiochenus, Petrus, Paulus, & Ioannes, & ceteri, non solum vni, sed plures vtiq; nomen sacerdotij praesentes, sola sede Apostolica sunt quod iudicare detuli: cuius rei testis etiam ipse dicitur Acacius, qui praecipationibus huiusce extirpator. Quod vtiq; Praesuli Apostolicam sedem in vni formam Synodicam fecisse, manifestum est, sic nemine resultare potuisse, scripsit inquit. Vtiq; modo recidens in consortium damnatorum est damnatus Acacius, qui eorum damnationem antequam in praenatorum existeret, suae excusatae. Non ausi sumi sacere canonum mentionem, contra quos semper ambigendi in iudicio fecisse monstrantur.

Qua ipsi Synodo, vel secundam cuius Synodis formam Alexandrinum Ioannem de Ecclesia, cui ordinarum fuerat, exulerunt: qui nulli ausis euidens nec ante conuincit, nec postea pronuntians etiam in iudicio competentis potest accusari. Quod si dicunt: Imperator hoc fecit. Hoc ipsum quibus canonibus, quibus regulae praeciptam: Cur huius tam prauo facto consensit Acacium, cum auctoritas diuina dicat: Non solum qui faciunt praua reos esse, sed etiam qui consentiunt facientibus: Quibus canonibus, quibus vniq; regulae Calcedonio exclusus est, vel primi vrbium diuersarum Catholici sacerdoti? Quae traditione maiorum Apostolicam sedem in iudicium vocant: An secundum sedis Antiochenae & tertiae, ceteriq; bene sibi consensit sacerdoti pelli debuerunt, & qui religionis extrinsecus, depelli non debuit: Videtur ergo si alios habeant canones, quibus sua inceptis excusantur.

Ceterum isti, qui sacri, qui Ecclesiastici, qui legitimi celebrantur, sedem Apostolicam ad iudicium vocare non possunt, & Constanti-nopolitane ciuitatis Episcopi, quae vtiq; per canones inter sedes nullum nomen atque, in conuentionem recidens per fido-

GELASII CAUSA INSTISSIMA.

Mat. 16.

XIII. DE SVPTHEMI VAHTATE.

XIV. DE APPELLATIONIBVS AD APOSTOLICAM SEDEM.

XV. PATRIARCAE DAMNATI APOSTOLICA SEDIS.

XVI. IN VITAE FACTA AB ACACIO.

ROM. I.

XVII. PRIMUM VOTIO VO CANDI AD INDI-

CIVM SE- DEM A- POSTOLI CAM.

Tit. 3.

XVIII. MENDACIA CON- VINCV- TYR- LATA.

XIX. FALSA ET INANIS PRÆTIN- SIOSCHIS MATICO RVM.

XX. APOC. O- M. CA. SE- DES IV- DICAT OMNIA.

XXI. AVCTO- RITAS A- POSTO- LICA SE- DIS. Mat. 16

rum, non debuit submoveri: An qui homini mentis est Imperator, & qui Imperatorem lassit perhibentur, depelli debuerunt, & in Deum, qui summus & verus est Imperator, Acacium delinquentem: sinceramq; communionem divini sacramenti studentem misere cum perfidii, secundum Synodam, qua hoc est damnata perfidia, non oportebat excludi: Sed velint, nolint & ipsi iudicari antiqua canonum constitutione firmabuntur. Sed religiosi viri atque perfecti secundam canonis concessam sedis Apostolica potestatem nimirum conantur eripere, & sibi eam contra canones usurpare contendunt? O canonum magistros atque custodes! Nobis nullum fas est inire certamen cum hominibus communione aliena, divina Scriptura dicente: Hominem hereticum post primam & secundam correctionem dimitte, sciens, quod huiusmodi delinquit proprio iudicio condemnatus. Ecce cognoscant, quia non solum ab alio, sed a se ipso damnatur hereticus.

Illud autem nimis est impudens, quod Acacium veniam postulare se fingunt, & nos exitibus diffidit. Testis est frater vester, filius meus, vir illustris Andromachus, qui a nobis abundanter instructus est, ut cohortaretur Acacium, deponit obstinatione resistere, & ad sedem Apostolicam remeare consortium: quique se sub iurando magnum eum eodem molitionibus egisse testatur, nec ad ea, que recta sunt, potuisse desistere, sicut verum probatum est. Quod verò hic dicit Gelasius, a nobis instructum Andromachum ad Acacium cohortandum, non ita intelligi potest, ut id Gelasius ipse præterit, cum eodem Acacium diu, atque quam ipse Pontifex crearetur, decessisset ex hac vita: sed illud, quod a nobis, hoc est, ab ipsa Apostolica sede factum intelligit. At pergit: Certe proferatur iudicium, quando miserit, quando veniam postularit, correctionemq; suam nobis promiserit exhibendam: nisi forte huius animum gessit, quem successores eius habere percipimus, ut tamen si veniam postulare, se sibi velles impendi, ut nihilominus in errore persisteret: ubi vique non iam a nobis recipi videretur, quam nos potius ad suam traducere pravitatem. Quam reatum se confessuros afferunt ante certamen? Si reatus est, vique corrigendus est: Si corrigendum non putant, fallaciter se reatum perhibent profiteri: nisi (quod est infelicium) cum & farentur reatum, & non est iam corrigendum.

Illud quoque me ridere libuit, quod ait: si necesse fuerit, veniam postulare. Existimatis nimirum tunc se peccati veniam necessariam postulare, si ei concedamus, ne peccare desistat, immo etiam (quod absit) cum eodem consentiamus nos quoque peccare. Nescio inter que mundi prodigia hoc vox potest admitti. Remitti culpa de preterito potest, correctione sine dubio subsequente. Nam si deinceps finitur mansura peruersitas, non est benignitas remittentis, sed consentientis assensio. Non est mirum, si sedi beati Petri Apostoli blasphemare per huiusmodi, qui talia potentia vel corde gerunt, vel ore diffundunt, & nos insuper superbos esse pronunciant: cum eis primas sedes, que quid est pietatis, non resistat offerre, illi eam ipso proteruo spiritu subingere se posse considerant. sed captis mente sacros ista, non mirum est: Sic phœnetici solent medicantes quosque vel ut hostes putare, vel cadere.

Quæro tamen ab his iudicium, quod pratendunt, ubi amantur sit agitari: an apud ipsos, ut idem sint inimici & testes & Iudices: Sed tali iudicio, nec humana de hinc committi negotia, nec dum divine legis integritas. Si quantum ad religionem pertinet: non nisi Apostolica sedi iuxta canones debetur summa iudicij potestatis. Si quantum ad seculi potestatem: illa a Pontificibus, & præcipue a beati Petri Vicario, debet cognosci, quæ diuina sunt, non ipsa eadem indicare. Nec sibi hoc quisquam potentissimus seculi (qui tamen Christianus est) vendicare præsumit, nisi religionem forsitan persequens.

Quid tamen dicere, si non chartis suis in omnibus vincerentur: in pietas itaque suas sibi seruent, nisi respiciant potius cogitantes Christi vocem non esse superfluum, quæ confessioni beati Petri Apostoli inferni portas nunquam præualiturat assensum. Quapropter non yeremus, ne Apostolica sententia resolnatur, quam & vox Christi, & sanctorum traditio, & canonum iussit auctoritas, ut totam potius Ecclesiam semper ipsa dynduct. Sed cogitent magis (si quis in eiu religionis est sensus) ne pravitatem suam nullatenus deponentes, apud Deum hominesq; sedm Apostolica perpetua constitutione damnentur. Sic autem dicitur fuisse definitum, ut deinceps de negotio nihil dicatur, quasi vel nunc eos (quem admodum nobis) meo duxerim nomine specialiter alloquendo: Neg. plane eam istu non corrigentibus in eunda congressio, quem admodum

cum aliarum quoque heresim sectatoribus dimittitur. Vbi autem saluo & sospite quantoq; hac reuerenti, continuo divinitatem voti experimus. hactenus ad Faustum legatum Communitorium de his, que ipse aduersarijs responderet debere, cum iura impetret Apostolica sedis.

Vidisti, lector, ex responsionibus Papæ Gelasii, quoniam Progreffa fuerit arrogantia Constantinopolitano Antilitum, Apostolice sedis veluti captivæ sub iugo barbarico insultantium, vnde eis animositas tanta succreuit, ut qui ministri esse solent in mandatis (ut vidimus) exequendis Apostolice sedis, modò idem, quod illic vigeret adhuc Imperium, in Occidente autem fuerit desolatæ, statim putarint Romanæ Ecclesiæ iura, quasi super homines vel mentia innixa, non Dei promissione firmata, esse diminuta atq; collapsa: Cùm è contra in ipsis Romanæ Pontificibus videas eundem inesse vigorem, atque eandem residere in eisdem cum auctoritate & potestate etiam maiestatem, optimè confici prædecessores suos etiam temporibus Ethnicorum Imperatorum, cum gravissimæ persecutiones ingeruerent, non solum nihil remississe roboris sacerdotibus, sed maiorem semper præfuisse constantiam, vtpote qui probè scirent, supra firmam petram fundatam Ecclesiam nullis vimquam posse labefactari contrarijs, vel debilitari pressuris, immo maiora ex aduersis virum sumere incrementa, ut planè fiat etique rem attentius inuenti perspicuum, ipsam Ecclesiam, non hominum, sed summæ Dei regimine gubernari, providentiæ regi, protectione defendi, & auxilio iugiter sublevari. At quid actum sit Constantinopoli, cùm iste per Faustum sunt allata atque relata, dicturi sumus anno sequenti.

Iam verò quæ ab eodem perugili pastore Gelasio hoc ipso anno aduersus Pelagianos in provincijs Dalmatiæ & Piceni detrectos acta sint, enarremus. Extant eo argumento conscriptæ hoc anno sub Albini Consulatu ipsius Gelasii Papæ epistolæ, è quibus rerum gestarum series satis sufficiens colligi posse datur: exscriptæ nam nos antè ex codice Vaticano, collatione factâ cum vetustissimo exemplari petito è monasterio S. Petri in Auellana in Umbria sito, quas nuper Vaticanis typis Guendana in Umbria dato Gelasii primò noscuntur litteræ ad Honorium in Dalmatia Episcopum quo anno, quinto Kalendas Augusti, sub Consulatu Albini, licet mendosè & Fausti collegæ legatur: nullus enim Fausti Consulatu sub Pontificatu Gelasii reperitur. ipsa autem epistola sic se habet:

Dilectissimo fratri Honorio Gelasio.

Licet inter varias temporum difficultates continuo occupationibus implicati vix respirare valeamus; pro sedis tamen Apostolice moderamine totius oculis Domini curam sine cessatione tractantes, qua beato Petro Salvatore nostro voce delegata est: Et tu conuersus confirma fratres tuos, & item: Petre, amas me? pascos meas: dissimulare nec possumus, nec debemus, qua nostram solitudinem forma persringat, cum beato Paulo Apostolo sentientes, atq; dicentes: Quis infirmatur, & ego non infirmor? Quis scandalizatur, & ego non vror? Ita quippe nos repente tristis, horrenda & vix credibilia consecit opinio, ut mentem nostram confunderet, sacriaret, affigeret. Nunciatum est enim, in regionibus Dalmatiarum quosdam recidua Pelagiana pestis zizaniam seminasse, tantamq; illic eorum præualere blasphemiam, ut simplices quosque mortiferi furoris insinuatione decipiant. Adhuc his complura in detractionem Pelagiani erroris antè tum sententiâ Romanorum Pontificum, tum factis Concilij sæpius prædamnati.

His acceptis Honorius litteris, negans, ad Gelasium rescriptit querens tamquam calumniam passus, cùm accusaretur nomine negligentia, & occulte proditoris Catholice fidei. Gelasius verò, datis rursus ad eum litteris, quam expedit in his peruestigandis videri studiosior, quam remissior, declarat, his verbis exorditus epistolam:

M. amur dilectionem tuam fuisse miratam, curam sedis Apostolice, que more maiorum cunctis per mundum debetur Ecclesijs, pro vestra quoq; regionis fide fuisse sollicitam. Cumq; ad eam periculum esset, quod quidam per Dalmatias integritatem Catholicam

XXII. V. N. D. GRAVIT ARRO- GANTIA CONSTAN- TINOP. 2. 710011.

XXIII. PELAGIA- NI IN DALMATIA ITA- RUMPE- LITARE D. F. R. V. N. 710012.

Gelas. ep. 1. ad Honor. Rom. Pont. 11.

Gelas. ep. 1. ad Honor. Rom. Pont. 11.

CHRISTI
4
vitarum
Pelagius
ferebat
veros
falso po
impat
do per
12. vel dis
Solut
res pr
esse pu
cadem
nos
flarale
gio pos
um cu
XXVII. Vi
plan
terici
Studi
dum
ben
stet fo
prob
quon
sub le
tem.
XXVIII. dege
mar
abi
Eren
ni p
cont
dem
bris
scop
Pela
dula
com
Gall
defe
imp
vix
hom
& in
aud
nere
pisc
XXIX. A
Pap
cum
etos
iult
epil
mif
hic
Gelas. ep.
1. ad Honor.
Rom. Pont.
11.
XXIX. PELAGIANI AD EPISC. PICENI.
rem
sera
nor
Qu
quis
mij
gus
sur
nar
sed
Qu
nos

sequi perfidiam. Venon miretis, si Elias vir sanctissimus habitus, in mediterraneo positus inter Alexandrinum & Antiochenum haereticos Patriarchas, se cum Euphemio propagante fidem Catholicam consentire professus sit: cum tamen non ob hanc causam ipsum Eliam dixerimus inter schismaticos numerandum, quod Euphemio communicaret: nam licet (videm testatur Cyrillus) contra doctrinam hoc anno maxime verterentur inter Romanum Episcopum & Constantinopolitanum, nondum tamen eorum progressa erat, ut Gelasius Papa in Euphemium damnationis sententiam protulisset: quando autem ipse factum sit, suo loco dicemus. Rursum vero non erat pro Romana Ecclesia in Oriente legatus, qui colligeret abique Euphemio communicatione Catholicos: nam vidimus res Ecclesiasticas commississe Gelasium Papam Fausto vii ex legatis Theodorici Regis: quod proculdubio non fecisset, si aliquis legatus Apostolicus sedis fuisset in Oriente, cui ex more agenda tractandaque committere valerent. neque enim in litteris ad Euphemium, vel ad Imperatorem datis, vel ad Episcopos Macedoniae missis vlla est de aliquo mentione, qui in Oriente vices ageret Apostolicae sedis. Haec ad Elias Episcopi excusationem dicta sunt.

Sub hoc eodem anno Gelasius Papa facta ponitur in inventio cryptae Gargani montis in Apulia, quae ex apparitione S. Michaelis Archangeli reddita celebrissima, pio est cultu mancipata. Reigeste extat historia; in eam tamen emendanda, dum ibi dicitur bellum tunc viguisse inter Neapolitanos & Sipontinos; restituendumque est, inter Odoacrem & Theodorici: cuiusmodi enim bello & non alio priuato tunc vexabatur Italia: cum Sipontini, qui se Theodorico dederant, male habiti sunt, ab Odoacre, quam obrem occiso tandem Odoacre, summa rerum potitus idem Theodorici Sipontinis negotiorum duorum annorum tributa relaxari iussit. extat de his epistola eiusdem Regis ad Faustum Praepositum. Creuit maioribus in dies accessioibus semel capus illic religiosus cultus S. Michaelis Archangeli, quem & vniuersa Occidentalis Ecclesia anniuersaria solemnitate celebrandum suscepit; & locus ipse ob ingenia illic solita edimaculata iugi in posterum peregrinatione Fidelium est frequenteratus.

Ceterum alia apparitione erat Romae illustri memoria S. Michaelis Archangeli, in cuius veneratione annua festa dies peragi consuevit: in eius laudem Drepanius Florus celebris aetatis suae poeta cecinit sacrum huiusmodi, in ipsius vero exordio haec de eius apparitione, factaque dicit:

*Clarent Angelici sublimia festa diei
Allatura pia dona beata anima.
Hunc etenim Michael aule caelestis alumnus
Conspicuo nobis confessoris diem,
Dignatus Petri, Pauli, iunioris sedem,
Imperiumq; fouens, inuicta Roma tuum,
Qui proceres inter pia moenia luce coruscos
Egregio vultu splendens orbe nouo.
Cum Deus expulsus lucem de promerit vmbra,
Conderet & stabilem nocte ruente diem, &c.*

Ex quibus facile intelligas, ante apparitionem in Gargano factam, iam celebrem Romae fuisse cultum eiusdem Michaelis Archangeli.

Potero ipse Drepanius, cognomento Fldrus, diuersus planus est ab eo, cuius Sidonius Apollinatis in epistola ad Lupum meminit, sicut & Antidij sequi poetae, de quo idem in carmine ad Felicem. De eo etiam errare illi conuincuntur, qui Drepanium Florum ad tempora reijciunt S. Gregorij Papae. Longe vero ante haec tempora sub Theodosio Maiore alter Drepanius vixit clarus orator, quem Panegyricum eidem Theodosio dixisse meminimus: quae & illum putamus, qui eodem tempore Proconsulatum in Africa gessit, ad quem extat eiusdem Theodosij rescriptum, quod Pacatus dicitur reperitur, hic autem poetae & cultatibus notus, Florus nuncupatus. At de his satis.

IESU CHRISTI
Annus 494.

GELASII PAP. ANASTAS. IMP. 4.
Annus 3. THEODOR. REG. 2.

CHRISTI annus quadringentesimus nonagesimus-quartus Consilatu Asterij atque Praesidij illucescit: quo remeantibus Theodorici Regis legatis circa finem anni superioris Constantinopolim missis, nunciatisque Gelasio Papae, quorab Imperatore Anastasio acceptissent, ipse Gelasius apologeticam epistolam ad eundem Angulitum conscripsit: citatur ipsa in Capitulationibus Regum Franchorum: est namque celebris ob argumenti egregij dignitatem. Redderimus eam integre, vt par est, exemplaribus Vaticanis emendis (quantum licuit) emaculata: sic enim se habet, vt in ea sacerdotalis effulget eminentia, & rerum gestarum cognitionem haud medietatem exhibeat: est autem huiusmodi:

Famuli vestrae pietati, filij mei, Eustasius Magister, & Irenaeus viri illustres, quae me coram comites publica legatione fingentes, ad vrbem reuersi, Clementiam vestram quaeuisset dixerunt, cur ad vos mea salutatio scripta non miserim. Non meo, facer, insituisse sed cum daretur dudum de partibus Orientis, vel videndi me, licentiam sibi vestrae praecipitibus abnegatam, tota vrbis dispreperunt, a litteris eruditae temperandum, ne onerosus potius, quam officiosus existerem. Videris vobis non me ad simulationem praesentis se, sed competentis fuisse cautele, ne resistentibus animis molestias irrogarem. Sed vbi seruitutis tuae beneuolentiam comperi, praesatu induentibus humanitatis tuae clementer expresse seruauimus: iam te vera perpendi, imputandum non in merito mihi, si careamus quia gloriosus sis, te sicut Romanus natus & Romanus Principem amo, celo, suscipio; & sicut Christianus, cum eo, qui celum dei habet, secundum scientiam habere desidero; & qualescunque Apostolica sedis vultus quodcumque plena fidei Catholicae deesse comperero, pro meo modolo suggestioibus opportunis supplere contendo.

Dispensatione etenim mihi diuini sermonis inuincula: va mihi est, si non euangelizauero. Quod cum vniuersi electione beatus Paulus Apostolus formidet & clamat: multo magis mihi exiguo metuendum est; si diuinitus inspiratum & paterna deuotione transmissum subtraxero ministerium praedicationis. Pietatem tuam procor me arrogantiis iudices diuinae rationis officium. Absq; quoque, a Romano Principe, vt intimam sui sensibus veritatem arbitretur inuicium. Duo quippe sunt, Imperator Auguste, quibus principaliter mundus hic regitur, auctoritas sacra Pontificum, & vrbis gelis potestatis, quibus tanto gratius est pondus sacrae doctrinae, quando etiam ipse Regibus Domino in diuino redditur, sicut examine rationum. Nostri etenim, fili clementissime, quod licet praesidias humano generi dignitate, vt inuicem Praesulibus diuinarum deuotus cella submittit, atque ad eum causae tuae solutus expectis; in sumendis caelestibus sacramentis eius, (vt competit) disponendis, subdi te debere cognoscis religionis ordine, potius quae praeside. Nostri itaque inter haec, ex illorum tendere iudicio, non illos ad tuam redigi velle voluntatem.

Si enim quantum ad ordinem pertinet discipline, cognoscentes Imperium tibi superna dispoisti, nec collatum, legibus tuis ipse quoque parent religionis Antistites, ne vel in rebus mundanis ex lapsa videantur obuiare sententia: quo, rogo, te deest affectu eius obediare, qui pro erogandis venerabilibus sunt attributi mysterij. Quod audis Gelasium proficere Pontifices obedire legibus Principum; iam dictum est iterum superius, nec retagisse Romanos Pontifices parere legibus Ethnicorum, immo & persecutorum Imperatorum, quae iustitia polleat & veritate. Peregit vero Gelasius: Proinde sicut non leue discrimen incumbit Pontificibus suis pro diuinitatis cultu quod congruit tibi (quod absit) non mediocriter periculum est, qui com parere debeant, despiciant.

Et si eundem generaliter sacerdotibus recte diuina tractantibus Fidelium conuincit corda submittit: quanto potius sedis illius Praesulibus consensu est adhibendus, quem cunctis sacerdotibus & Di-

I. REDITVS LEGATO- RVM.

Capit. Franc. lib. 2. c. 107.

Gelas. lib. 1. c. 10.

II. GELASII PAPAE AD ANASTAS. IMP. EPISTOLA.

III.

I. Cor. 9. PONTIFICI- CUS EST ADMONERE RE IMPERATORVM.

IV. LEGES OMNES IMPERATORVM DECIPIUNTUR IN ECCLESIA.

V. EXCELLENTIA SEDIS APOSTOLICAE.

XLIII. Sigheer. in ann. 2. Gelas. de appa- ritione S. MICHAELIS IN GARGANO MONTE.

Apud Caput. 9. ar. li. 2. p. 36.

XLIV. CVLTVS ROMAE S. MICHAELIS ARCHANGELI. E. AR. 17. h. B. lib. 1. c. 107.

XLV. Sidon. li. 2. epist. 11. de vno vno d. d. PANDE.

De exhib. resp. 1. 4. C. Theod.